

καλάμαι ἐπὶ τὰ ἄκρα Κέρκ. (Ἀργυράδ.): *Στρώνουμε τὰ χειρόβολα καταπῆς ἀδικατάλλαβα.* 2) Ἐναλλάξ, ἐξ ὑπαμοιβῆς Λεξ. Δημητρ.: *Δουλεύουν ἀντικατάλλαγα.*

ἀντικατάλλαγος ἐπίθ. ΚΘεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 5 ΚΚαραβίδ. Δωρ. ἄσμ. 53

Ἐκ τῶν προθ. ἀντὶ καὶ κατὰ καὶ τοῦ οὐσ. ἀλλὰ γὰρ ἢ ἢ ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀντάλλαγος ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀνταλλος καὶ τῆς προθ. κατὰ ὑπείσθησιν κατὰ τινα ἀναλογίαν.

1) Ὁ μὴ σταθερός, ὁ ταλαντευόμενος, ἰδίᾳ ἐπὶ ἀνέμου ὁ πνέων ἐναλλάξ κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν ΚΚαραβίδ. ἔνθ' ἀν.: ἄσμ.

Μὲ ἄνεμο ἀντικατάλλαγον σὰν τῶν δασῶν τὰ φύλλα χινοπωριάτικα ὡς θροοῦν καὶ σέρονται 'ς τὴν τύχη, ἔτσι οἱ λαοὶ ἐπαράδερναν . . .

2) Ἀντίθετος κατ' ἐναλλαγὴν ΚΘεοτόκ. ἔνθ' ἀν. Καὶ ὁμοίως 'ς ἀντικατάλλαγες χρονίες δὲ θὰ δουλεύῃς (δηλ. τὸν ἕνα χρόνο θὰ δουλεύῃς, τὸν ἄλλον ὄχι).

ἀντικελένης ὁ, Κάρπ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Ἀντίπαλος ἱκανὸς νὰ ἐμποδίσῃ, νὰ καταβάλλῃ: *Τὸν ἠύραμεν ἀντικελένη μπροστά μας. || Παροιμ. Ἡῦρες τὸν ἀντικρούστη σου καὶ τὸν ἀντικελένη σου (πρὸς τοὺς συναντῶντας ἀντίπαλον ὑπέρτερον).*

ἀντικένωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντικενώνω.

Μεταφορὰ ὑγροῦ ἀπὸ ἐνὸς ἀγγείου εἰς ἄλλο, μετάγγις.

ἀντικενώνω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ ρ. κενώνω.

Μεταφέρω ὑγρὸν ἀπὸ ἐνὸς ἀγγείου εἰς ἄλλο, μεταγγίζω.

ἀντικέφαλα ἐπίρρ. ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παλληκάρα. 42

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀντικέφαλος. Πβ. καὶ ἀντικέφαλο.

1) Εἰς τὴν ἀντίθετον πλευρὰν τοῦ βουνοῦ: *Τὸ μοναστήρι πέφτει ἀντικέφαλα.* 2) Ἀντιστρόφως, ἀνάποδα Λεξ. Δημητρ. Πρω. Συνών. κατακέφαλα.

ἀντικέφαλο τό, Ἡπ. Σύμ. κ. ἀ. — Βηλαρ. Ποιήμ. 22 καὶ ἐν Ἡμερολ. Δωδών. 1, 40

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀντικέφαλον. Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 4, 21

Τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς, ἡ ἰνιακὴ χώρα (διὰ τὴν σημ. τῆς προθ. πβ. ἀντίθρα): *Τὸ κορφοκέφαλο καὶ ἀντικέφαλο ἔχει τρίχες Βηλαρ. ἐν Ἡμερολ. Δωδών. 1, 40 || Ποίημ.*

Καὶ τὸν σουβλάει ἢ κονταρὰ κατὰμεσα 'ς τὸ μάτι, ὀπίσω ὄχ' τ' ἀντικέφαλο τὸ ἄρμα διαπερνάει

Βηλαρ. Ποιήμ. 22 Πβ. Λυδ. περὶ μηνῶν 4, 54 «ἐπὶ τοῦ βρέγματος κατὰ τὸ ἀντικέφαλον ἐναποκεῖσθαι λέγεται πρὸς ταῖς ρίζαις τοῦ ἐγκεφάλου τοῖς ἀνθρώποις ἢ φρόνησις».

ἀντίκιν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντὶν καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίκιν, δι' ἣν ἰδ. -ίκι. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. φορτίο -φορτίκι, ξύλο -ξύλικι κττ.

Πληθ., ὄργανα τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ, δύο σανίδες ἐπιμήκει, ἐπὶ τῶν ὁποίων πατεῖ ἢ ὑφαίνουσα, ἵνα δι' αὐτῶν καταβιβάζῃ ἐναλλάξ τὰ μιτάρια πρὸς ἐμπλοκὴν τῆς κρόκης μεταξὺ τοῦ στήμονος. Συνών. πατήτρες, ποδαρικά.

ἀντίκλα ἢ, Ἰκαρ. ἀδίκλα Κάλυμν. Σάμ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντικνήμιον, ὅθεν ἀντικλήνι -ἀντίκλα. Ἰδ. ΓΝΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 36 (1924) 186.

1) Ἡ κνήμη καὶ ἐν γένει τὸ ἀπὸ τῆς κνήμης μέχρι τοῦ πέλματος μέρος τοῦ ποδὸς Ἰκαρ. Κάλυμν.: *Μὲ πονάει ἢ ἀντίκλα μου Ἰκαρ. Γιὰ δὲς τί ἀδίκλες ποῦ 'δεῖ! Κάλυμν. Τῆς πρωτοκόρης μου οἱ ἀδίκλες μὴ γαβζᾷ εἶναι (εἶναι λεπτότεροι καὶ τῶν ραβδίων) αὐτόθ. Ποῦ νὰ σαψοῦνται οἱ ἀδίκλες σου! (σαψοῦνται = σαπήσουν) αὐτόθ. β) Καθόλου, τὸ σκέλος ὁλόκληρον Κάλυμν. Σάμ.: *Ἀδίκλες ποῦ τοῖς ἔδει! Κάλυμν. Μ' ἔαπλουσις τ'ς ἀδίκλεις Σάμ. γ) Ἀρθρωσις οἰαδήποτε τῶν μελῶν τοῦ σώματος Κάλυμν.: Πονῶ τοῖς ἀδίκλες μου. 2) Ὁ ὑπὸ τὸ γόνυ τόπος, ἡ ἰγνύα Ἰκαρ. Σάμ. Πβ. ἀντζα, ἀντζί, ἀντίκληνας, ἀντικλήνι.**

ἀντικλάδι τό, Κέρκ. Πελοπν. (Μάν.) — ΓΜαρκορ. Ποιητ. ἔργ. 23

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ οὐσ. κλαδί.

1) Ἀτραπὸς συντομεύουσα μακροτέραν ὁδὸν Κέρκ. — ΓΜαρκορ. ἔνθ' ἀν.: *Ἀντικλάδι τοῦ χωριοῦ (ἢ εἰς τὸ χωρίον φέρουσα ἀτραπὸς) Κέρκ. || Ποίημ.*

Θά 'ναι, στοχάζεται, κοντὰ 'ς τὸ πέρα μοναστήρι,

μέσ' 'ς τ' ἀντικλάδι τοῦ χωριοῦ, 'ς τὴ βρούσι, 'ς τὸ γιοφύρι

ΓΜαρκορ. ἔνθ' ἀν. 2) Τὸ μέρος τῆς διασταυρώσεως δύο ὁδῶν Κέρκ. Πελοπν. (Μάν.)

ἀντίκλαρο τό, Ἡπ. Πελοπν. (Τριφυλ.) ἀντίκλαρον Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρν. Εὐρυταν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ οὐσ. κλαρί.

Φυτόν παράσιτον δρυῶν, ἐλατῶν, πρίνων κττ., λώρανθος ὁ Εὐρωπαϊκὸς (Ioranthus Europaeus) χρήσιμον ὡς τροφὴ τῶν ζώων: *Πολλὰ κλαριά βγάν'νι ἀντίκλαρα, τοῦ ἐλατου, ἢ κασταρεά, τοῦ πουρνάρ' Αἰτωλ. Ἐβγαλε τοῦ δέντρον ἀντίκλαρον Εὐρυταν. Κόψι τ' ἀντίκλαρον νὰ φάν' τὰ γίδια σ' Αἰτωλ. Ἐξ' ἀντίκλαρον οὐ ἐλατους αὐτόθ. Ἡῦρα ἀντίκλαρον αἱ 'κεῖνον τοῦ πουρνάρ' αὐτόθ. || Γνωμ. Σκατένια εἶνι οὐ σῶγαμπρους, τοῦ σκατουπούλλ' κί τ' ἀντίκλαρον (διότι ζοῦν παρασιτικῶς) αὐτόθ. Συνών. ἀντιδέντρι, ἱξός.*

ἀντικλείδι τό, ἀντικλείδιν Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀντικλείδι κοιν. ἀδικλείδι πολλαχ. ἀντικλείδ' Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) ἀντρικλείν Κύπρ. Ρόδ. ἀντικλεί' Ρόδ. ἀδικλείδο Θήρ. Κρήτ. Σύμ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀντίκλεις ἢ ἐκ τῆς προθ. ἀντὶ καὶ τοῦ οὐσ. κλειδί. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁμοίωμα κλειθροῦ πρὸς δολίαν χρῆσιν, ἀντίκλειθρον κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ.): *Ἀνοιξε τὴν πόρτα -τὸ συρτάρι μὲ ἀντικλείδι. Θὰ μῶ μ' ἀντικλείδι κοιν. Ἐκανε ἀδικλείδι κι ἄνοιξε τὴν πόρτα Βιθυν. Ἐβαλεν ἀντικλεί' κ' ἔννοιξε Ρόδ. Ἐποίτθε ἀντικλείδ' τὸ' ἔνοιξε τὸ σαρπὶ (σαρπὶ = ξυλίνη ἀποθήκη δημητριακῶν μετέωρος ἐπὶ τεσσάρων στύλων στηριζομένη) Ὁφ. Ἐνοιξαν τὸ σεντούκ' μὲ ἕναν ἀντικλείδ' Τραπ. || Φρ. Κάνω ἀδικλείδι (μεταχειρίζομαι ἄλλην κλειδα διὰ νὰ ἀνοίξω τι) Κεφαλλ. || ἄσμ.*

Κόρη, κλειδί σ' ἀγόρασα κι ἀδικλείδο σου πήρα, νὰ κλειδωθῇς, νὰ πετρωθῇς κι ἄλλη κόρη θὰ πάρω

Κρήτ. || Αἰνιγμ.

Σιδερένιο τὸ κλειδί, | ξύλινο τ' ἀντικλείδι,

ὁ βεργάτης ἔφυγε | κι ὁ κυνηγὸς πινίγη

(ἡ κερκὶς τῆς ὁποίας κλειδί νοεῖται ὁ σιδηροῦς ἄξων τοῦ πηνίου, ἀντικλείδι ὁ περιφερὴς σκελετός, βεργάτης τὸ σύνολον, ἡ κερκὶς αὐτή, καὶ κυνηγὸς τὸ ἐκτυλισσόμενον νῆμα) Πελοπν. (Λακεδ.) β) Μεταφ. τὸ πλάγιον μέσον διὰ τοῦ ὁποίου ἐπιτυγχάνει τις τὸν σκοπὸν τοῦ Κεφαλλ.: *Βρίσκω τὸ ἀδικλείδι (τὸν ἰσχύοντα παρὰ τινι καὶ ἐπιβαλλόμενον αὐτῷ). 2) Σπόνδυλός τις παρὰ τὸν τράχηλον, ἴσως ὁ ἐπιστροφεὺς Ἀθην. Κύπρ.: Τὸ βάρεσε τὸ βόδι 'ς τὸ*

ἀντικλείδι (να φρονευθῇ εὐκολώτερον) Ἀθῆν. Ἐπαθε τὸ ἀντικλείδιον του (ἐπὶ ἀνθρώπου κρατοῦντος τὴν κεφαλὴν λοξῶς) Κύπρ. Ἐκόπην τὸ ἀντρικλεῖν του αὐτόθ.

ἀντικλήνα ἡ, ἀμάρτ. ἀντικλήνα Ἄνδρ.
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντικλήνη κατὰ τύπ. μεγεθ.
Πληθ., τὰ περὶ τὸ γόνυ τοῦ ἀνθρώπου μέρη.

ἀντικληνάρα ἡ, ἀμάρτ. κλισηνάρα Πελοπν. (Βούρ-
βουρ. Μεγαλόπ. Σιδηρόκαστρον Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντικληνάρι κατὰ τύπ. μεγεθ.

1) Τὸ λιπόσαρκον σκέλος Πελοπν. (Βούρβουρ.) 2)
Ἡ παρὰ τὰ σφυρὰ καὶ ὀπισθεν αὐτῶν χώρα τοῦ ποδὸς
Πελοπν. (Σιδηρόκαστρον Τριφυλ.): Τὸν ἐχτύπησε ἔς τὸ πόδι
καὶ τὸν πέτυχε ἔς τὴν κλισηνάρα. Ἐκαμε πληγὴς τὸ γίδι ἔς τοὺς
κλισηνάρες. 3) Ἡ κλείδωσις τοῦ γόνατος Πελοπν.
(Μεγαλόπ.) 4) Μεταφ. ὁ ὑψηλὸς καὶ ἰσχνὸς ἄνθρωπος
Μακεδ.

ἀντικληνάρι τό, ἀμάρτ. τοικληνάρι Κεφαλλ. κλι-
σηνάρι Ἀθῆν. Θράκ. Πελοπν. (Ὀλυμπ. Σουδεν.) κλισηνάρι
Μακεδ. (Καταφύγ. κ. ἀ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντικλήνη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-άρι. Διὰ τὴν ἀντιμετάθεσιν τῶν συμπλεγμάτων τὸ καὶ
κλ πβ. δειλινὸ-λείδινὸ κττ.

1) Κνήμη Πελοπν. (Ὀλυμπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἰκεῖ
ἔτρουγαν τὰ κλισηνάγια τοῦ μ'λαριού τὰ ὄρηα Αἰτωλ. β)
Κνήμη ἰσχνή, λιπόσαρκος διὰ νόσον, καχεξίαν κττ. Κεφαλλ.
Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ.: Αὐτὰ δὲν εἶναι ποδάγια, εἶναι τοι-
κληνάγια Κεφαλλ. Τί τοικληνάγια εἶν' αὐτὰ πόκαμες; αὐτόθ.
Λέ θὰ δυναμώσουνε τὰ τοικληνάγια σου; αὐτόθ. Κλισηνάγια
εἶναι τὰ ποδάγια ἰκ'νοῦ ἰκεῖ Αἰτωλ. 2) Καθόλου, τὸ ὅλον
σκέλος, ὁ πούς, ἰδίᾳ ὁ ἰσχνὸς καὶ μακρὸς Θράκ. Σάμ.
Στερελλ. (Αἰτωλ.): Μάζουσι τὰ τοικληνάγια σ' Αἰτωλ. 3)
Τὸ μεταξὺ τοῦ τένοντος καὶ τῶν σφυρῶν τοῦ ὀπισθίου
ποδός, ὁπόθεν ἀναρτῶνται τὰ σφάγια Μακεδ. (Καταφύγ.)
Πελοπν. (Σουδεν.): Κάθι πρόβατον ἀπ' τοῦ κλισηνάρι τ'
κρέμιτι Καταφύγ.

ἀντίκληνας ὁ, ἀμάρτ. ἀδίκηνας Νάξ. (Βόθρ. Φιλότ.)
Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντικλήνα ἢ ἀντικλήνη.

1) Ἡ κνήμη τοῦ ποδός ἐνθ' ἄν.: Γὰρ ξάνοις εἶδα ἀδι-
κλήνοι τ' ἔχει εὐτός! Βόθρ. Θὰ σοῦ δώκω κάμμιὰ νὰ σοῦ
σπάσω τὸν ἀδίκηνα Φιλότ. 2) Τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς
κνήμης, τὸ γαστροκνήμιον ἐνθ' ἄν.

Πβ. ἀντζα, ἀντζί, ἀντίκλα, ἀντικλήνη.

* **ἀντικλήνης** ἐπίθ. κλισηνής Στερελλ. (Αἰτωλ.) Θηλ.
κλισηνον Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντικλήνη.

Ὁ ἔχων μακρὰ καὶ ἰσχνὰ σκέλη, λέγεται σκωπτικῶς:
Σοῦ' νι ἕνας κλισηνής αὐτός! Κλισηνον, τί μοῦ 'καμς!

ἀντικλήνη τό, ἀμάρτ. ἀδίκηνη Κρήτ. δίκηνη Κρήτ.
Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἀντικνήμιον διὰ τοῦ πληθ. ἀντι-
κνή(μ)νια καὶ κατ' ἄνομ. ἀντικλήνια, περὶ οὗ ἰδ.
ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 36 (1924) 185 κέξ.

1) Πληθ., αἱ κνήμαι καθόλου: Μωρέ, ἀδίκηνια ποῦ
ἔχει! Μ' ἐπόνεσαν τ' ἀδίκηνια μ' νὰ στέκωμαι. Πβ. ἀρχ.
παροιμ. Παροιμιογρ. (ἔκδ. Leutsch) 2, 203 «πεινῶντος
ἀνδρὸς ἰσχνὰ τ' ἀντικνήμια». β) Αἱ ἰσχναὶ κνήμαι.

2) Ὁ πούς περὶ τὰ σφυρὰ. 3) Τὸ ὀπισθεν τοῦ
γόνατος μέρος, ἡ ἰγνύα. Πβ. Ἡσυχ. «ἰγνύα... τὸ τοῦ
γόνατος ὀπισθεν μέρος» καὶ «ἰγνύα... τὸ ἀντικνήμιον»
ἐν λ. ἰγνύα.

Πβ. ἀντζα, ἀντζί, ἀντίκλα, ἀντίκληνας.

ἀντίκληνο τό, ἀμάρτ. ἀδίκηνο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντικλήνη.

Τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ γόνατος, ἡ ἰγνύα.

ἀντικοιτάζω Ἡπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. κοιτάζω.

Κοιτάζω, προσβλέπω τινὰ αὐστηρῶς, ἐχθρικῶς: Ἀντι-
κοίταξε ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα.

ἀντικοκκινᾶτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδικοκκινᾶτος Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. κοκκινᾶτος.

Ἀντικόκκινος, ὁ ἰδ.

ἀντικόκκινος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδικόκκινος Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ἐπίθ. κόκκινος.

Ἐντελῶς κόκκινος: Ἄσμ.

Ἦλπε μ' ἀντικόκκινε καὶ ἀδικοκκινᾶτε,

π' ἀδιφεγίζεις δὲ θωρῶ τὴν ἡλιογεννημένην.

Συνών. ἀντικοκκινᾶτος, κατακόκκινος.

ἀντίκομμα τό, ἀμάρτ. ἀντίκομ-μαν Κύπρ.—ΧΠαλαῖς.

Συλλογ. Κυπρ. ποιημ. 75 ἀντίσκομμα Ζάκ. Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντικόφτω.

1) Ἐμπόδιον, πρόσκομμα ἐνθ' ἄν.: Μόκαμε ἀντίσκομμα
αὐτός, ἀλλεῶς θὰ τὸ κατῶρθονα Παξ. Ὅτι δουλειὰ πάει νὰ
κάμῃ, ὅλο βρίσκει ἀντισκόμματα αὐτόθ. Μὴν τοῦ φέγγης ἀντί-
κομ-μαν Κύπρ. 2) Συναπάντημα Κύπρ.—ΧΠαλαῖς.
ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ὁ παντοδύναμος Θεὸς τὸ πλάσμαν νὰ φυλάγῃ

ποῦ τὸ κακὸν ἀντίκομ-μαν εἰς ὅποιον τόπον πάγει

ΧΠαλαῖς. ἐνθ' ἄν.

ἀντικομμός ὁ, ἀμάρτ. ἀδικομμός Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντικόφτω.

Καθορισμὸς τιμῆς, ἐκτίμησις: Ἄσμ.

Κ' εὐτός ἐσυλλογιάστηκε χαιρετισμὸ νὰ βέψη,

δαχτηλιδάκι ὁλόχρυσον π' ἀδικομμὸ δὲν ἔχει.

ἀντίκομμος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδίκουμμους Σάμ. ἀγί-
κουμμους Λέσβ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κόμμα.

Ὁ ἔχων τὰ αὐτὰ κόμματα, ἥτοι χαρακτηριστικά,
ὁμοιότατος: Φρ. Ἰδίους καὶ ἀδίκουμμους Σάμ.

ἀντικόρακο τό, Ἡπ. Λευκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κοράκι.

Τὸ ἔξω μέρος τοῦ κορακιοῦ, τοῦ κυρτοῦ μέρους τῆς
πρόφρας κατ' ἐπέκτασιν τῆς τρόπιδος.

ἀντικόρδι τό, Χίος ἀδικόρδι Κύθν. δικόρδι Κύθν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. κόρδα.

Γαβδίων χρησιμοποιοῦμενον εἰς τὴν ξάνσιν τοῦ βάμ-
βακος. Συνών. ἀντιβέργι. Πβ. ἀντιδόξαρο.

ἀντικορμίζω ἀμάρτ. ἀδικορμίζω Κρήτ. ἀδικορμῶ
Κρήτ. (Βιάνν.) δικορμῶ Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. *κορμίζω <κορμί.

1) Προκαλῶ ἀντίστασιν δι' ὅλου τοῦ σώματός μου
καὶ οὕτω σύρω τι πρὸς ἐμαυτὸν ἢ ἀπωθῶ τι Κρήτ. (Βιάνν.
κ. ἀ.) Μέσ. λαμβάνω στάσιν ἀμύνης, ἀνθίσταμαι: Ἀδικορ-
μίσουν, μωρέ! Κρήτ. β) Κλίνω τὸ σῶμα πρὸς τὰ ὀπίσω
Κρήτ. 2) Λυγίζομαι, κάμπτομαι Κρήτ. (Σητ.): Ἐδι-
κόρμις ἡ σκαλίδα κ' ἥσπασε.

ἀντικόρμισμα τό, ἀμάρτ. δικόρμισμα Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντικορμίζω.

Λύγισμα, κάμψις: Μὲ τὸ δικόρμισμα ποῦ 'καμε ἥσπασε.

